

faar det sjællandske eller kjøbenhavnske Marked til. Hvad den desuden kan vinde ved at faa Marked i Kjøbenhavn, det har den tabt i England, idet den der har faaet svensk Konkurrence, og det er vist et større Tab at faa Konkurrence i England, end det er Vinding at faa Marked her. Jeg veed nu ikke, om der ligger Noget til Grund for dette Nygte, og jeg tror ikke engang, at der har ligget en saadan Tanke til Grund for dette Forbud, thi hvis Regjeringen havde haft en saadan Tanke, vilde den vistnok aabent have sagt det, hvis den havde kunnet forsvare det fra Lovens Standpunkt. Hvis Regjeringen imidlertid har tænkt, at det ligeoverfor Forbudet var en Trøst at være bleven fri for den svenske Import, saa have vi, som sagt, ikke denne Trøst, vi have kun mistet den svenske Handel, den er gaaet over til England, og som Følge af alt dette have vi bagefter mistet den tykke. Nu er Forholdet desuden det, at man, saavidt mig bekendt, ikke er bedrøvet i Tydskland over at være bleven fri for dansk Kvæg. Tydskland er en protektionistisk Stat, som følger et protektionistisk System ogsaa paa dette Omraade, og den kvægproducerende Del af Tydskland skal være ret tilfreds med at være bleven fri for den danske Konkurrence, og dette er saa meget uheldigere, som der slet ikke synes at være Udsligt til, at den tydske Import kan blive aabnet igjen. Det var nu Altsammen Ting, vi kunde trøste os over, naar vi saa kunde drive saameget desto stærkere paa den engelske Import, der have vi jo Forbindelsen over Esbjerg, og vi saa jo ogsaa, at der isfor var store Planer om at gjøre Noget for Damskibsforbindelsen osv., men det lader sig slet ikke gjøre. Vrede Medlemmer vide, at det, der gif til Tydskland, var maagert Kvæg, men at sælge maagert Kvæg i England, det er det Samme som at sælge det for Hudens Verdi, de give slet ikke Noget for Kjødet der. Resultatet er i Virkeligheden det, at vi ved den Politik, som er fulgt paa dette Omraade, som begyndte med det svenske Forbud, som eksisterer endnu, og som efter min Mening ikke har hjemmel i Loven af 29de December 1857, ere komne til at isolere os fuldstændigt, med Undtagelse af Exporten til England, og det er kun en daarlig Trøst, da det kun kan hjælpe os for Fedelvægsproduktionen. Resultatet af vor Politik paa dette Omraade er altsaa Isolation; vi have lukket selv for Sverrig og ere selv bleve udelukkede fra Tydskland, og vi staa nu som et lille Kina i Europa med alt vort magre Kvæg, som vi have Valget mellem at spise eller at fede Altsammen og saa sende til England. Jeg har fremdraget dette noget omhyggeligt, fordi det viser, at Regjeringen paa det økonomiske Omraade er lige uheldig, hvad enten det gælder Agerbrug eller Handel, Industri eller Skibsfart; overalt hvor den kommer i Berøring med disse Ting, tager den enten saadan fat, at det stadig bliver til mere Ulykke, eller ogsaa tager den slet

ikke fat, og saa kommer Ulykken alligevel. Det er saameget interessantert at se denne Politik, som den i Virkeligheden maa siges at være et Slags Symbol paa den Politik, som vi i det Hele taget glæde os ved herhjemme i Landet. Skjøndt vi havde Udsligt til at aabne vort Land og lette vor Skibsfart, vor Industri og Indførsel, navnlig af Raaprodukter, og derigjennem Udsligt til at spille en Rolle som Handelsland i Europa, have vi foretrukket ved Snerti at blive mere og mere isolerede paa disse Omraader. Paa Algerbrugets Omraade spillede vi en Rolle ved at være Transitland og ved Export af vore Produkter og ved Forsyning af Europas Kvægmarkeder. Forholdene vilde ikke isolere os, saa isolerede vi os selv! Der er nu kun den udenrigske Politik tilbage, og der have vi hvert Aar faaet en Erklæring fra den høitærede Minister om, at Alting er godt. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister fortaar derved, at vi ogsaa paa dette Omraade ere isolerede. Det er meget sandsynligt. Naar man lægger nøie Mærke til vor Stilling udadtil, vil man saa det Indtryk, at vi heller ikke paa dette Omraade er gaaet saa langt bort fra at følge kvægpolitikkens Principer, som jeg har skildret for lidt siden. Medens vor Nabo har været saa heldig at komme mere og mere i Forbindelse med England og vakt Interesses for sig ogsaa paa andre Maader, tror jeg, at vi nu efterhaanden ere komne saavidt, at intet Menneske bryder sig om os, og det er efter min Mening uheldigt. Hvad vor indre Politik angaar, har den høitærede Regjering isoleret sig selv omhyggelig, saa det er maafke for at bringe det Hele i Samklang, at vi baade i økonomisk, politisk og andre Henseender ere bragte saa nær ved Isolation som muligt. Jeg har imidlertid allerede nu villet gjøre opmærksom derpaa, fordi det forekommer mig, at nærværende Lovforslag og Regjeringens Mangel paa Virksomhed paa alle disse Omraader maa opfordre Rigsdagen til at tage sig af disse Anliggender, og vi bør ikke lade os afholde, jeg vil ikke sige af Udsligt til en Konflikt med Regjeringen, men af Regjeringens Mangel paa Evne til at løse sin Opgave — til at tage fat paa alle disse Opgaver og derigjennem fremme Landets Interesser. — Jeg skal derefter gaa over til den politiske Side af Finantsloven, og det gjør jeg meget nødig. Der er jo de bekendte Konfliktspunkter. Jeg har aldrig forstaaet denne Konflikt, men jeg tilstaa, at jeg beklager den ogsaa af den Grund, som den ærede sidste Taler, der havde Ordet, omtalte, at det gif ud over Embedsmændene, der ingen Dyrtidsstilling fik, men det er dog ikke vor Styld. Jeg forstaa, at Regjeringen, som har lovet Embedsmændene et Dyrtidsstillæg, ved den Maade, den er traadt op paa, og ved gennem den Maade, den har taget Sagen paa, og ved sine Udtalelser at have givet dem grundede Forhaabninger, at